

Kancelária Rady pre mediálne služby

Pracovný materiál Kancelárie Rady na zasadnutie Rady pre mediálne služby dňa 4. 12. 2024

Predmet: Odvolanie proti rozhodnutiu Rady č. RL/3/2024 zo dňa 10. 4. 2024
(správne konanie č. 0033/SKL/2024 (predch. č.: REO-RPMS/2023/01363))

Účastník konania: INFO VOJNA o. z.

Správny orgán: Rada pre mediálne služby

Dátum: 18. 11. 2024

Prílohy: rozhodnutie Rady č. RL/3/2024 zo dňa 10. 4. 2024
odvolanie účastníka konania INFO VOJNA o. z. proti rozhodnutiu Rady č. RL/3/2024

NÁVRH UZNESENIA:

Rada pre mediálne služby (ďalej len „Rada“) v pléne ako príslušný odvolací orgán podľa § 112 ods. 1 písm. a) zákona č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách (ďalej len „zákon č. 264/2022 Z. z.“) v súlade so zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1967 Zb.“) vo veci odvolania účastníka konania INFO VOJNA o. z., sídlom Banská Belá 141, 966 15, IČO: 42304016, proti rozhodnutiu Rady č. RL/3/2024 zo dňa 10. 4. 2024, podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej len „zákon č. 71/1967 Zb.“) odvolanie účastníka konania

zamieta

a rozhodnutie Rady č. RL/3/2024 zo dňa 10. 4. 2024

potvrďuje.

Úloha:

Kancelária Rady vyhotoví rozhodnutie a zašle ho podávateľovi odvolania.

T: 4. 1. 2025

Z: PO

* * *

Rada na svojom zasadnutí dňa 25. 10. 2023 prijala uznesenie o začatí správneho konania č. 0033/SKL/2024 (predch. č. REO-RPMS/2023/01363) voči účastníkovi konania INFO VOJNA o. z. vo veci možného porušenia povinnosti ustanovenej v **§ 20 ods. 8** zákona č. 264/2022 Z. z. v súvislosti s tým, že dňa 27. 7. 2023 o cca 8:56 hod. a cca 17:57 hod. vysielal na internetovej stránke radio.infovojna.bz službu prostredníctvom internetu pod názvom Rádio Infovojna, ktorá mohla naplniť definíciu programovej služby podľa § 18 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z., a to bez autorizácie vysielania.

Oznámenie o začatí správneho konania bolo účastníkovi konania doručené dňa 27. 11. 2023, na základe čoho začalo správne konanie č. 0033/SKL/2024 (predch. č. REO-RPMS/2023/01363). Účastník konania bol súčasne vyzvaný, aby v lehote najneskôr do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy a vyjadril sa k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní. Súčasne bol účastník konania upozornený, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku. Prílohou oznámenia o začatí správneho konania bol aj prepis/popis skutkového stavu a DVD so záznamom služby Rádio Infovojna zo dňa 27. 7. 2023 od cca 8:56 hod. do cca 12:00 hod. a od cca 17:57 hod. do cca 21:02 hod., ktorý bol vyhotovený regulátorom na vlastnom zariadení pomocou záznamového programu Free Cam dňa 27. 7. 2023.

Dňa 7. 12. 2023 bolo Rade doručené vyjadrenie účastníka konania k predmetu správneho konania.

Rada sa po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie oboznámila so skutkovým stavom a v správnom konaní č. 0033/SKL/2024 rozhodla dňa 10. 4. 2024 **rozhodnutím č. RL/3/2024**.

Podkladom pre toto rozhodnutie je prepis/popis skutkového stavu, DVD so záznamom služby Rádio Infovojna zo dňa 27. 7. 2023 od cca 8:56 hod. do cca 12:00 hod. a od cca 17:57 hod. do cca 21:02 hod., ktorý bol vyhotovený regulátorom na vlastnom zariadení pomocou záznamového programu Free Cam dňa 27. 7. 2023 a vyjadrenie účastníka konania.

Výrok rozhodnutia Rady č. RL/3/2024 zo dňa 10. 4. 2024 znie nasledovne:

„Rada pre mediálne služby (ďalej len „Rada“) ako orgán príslušný podľa § 109 a § 110 zákona č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách (ďalej len „zákon č. 264/2022 Z. z.“) v senáte 1 zloženom z predsedníčky senátu doc. PhDr. Anikó Dušíkovej, CSc. a členov senátu Ivana Bindasa a PhDr. Marty Danielovej, v súlade so zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, rozhodla, že účastník správneho konania č. 0033/SKL/2024 (predch. č. REO-RPMS/2023/01363), INFO VOJNA o. z. **porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 8 zákona č. 264/2022 Z. z. tým, že dňa 27. 7. 2023 o cca 8:56 hod. a o cca 17:58 hod. vysielal na internetovej stránke radio.infovojna.bz službu prostredníctvom internetu pod názvom Rádio Infovojna, ktorá naplnila definíciu programovej služby podľa § 18 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z., a to bez autorizácie vysielania, za čo mu ukladá podľa ustanovenia § 134 písm. a) zákona č. 264/2022 Z. z. sankciu – upozornenie na porušenie zákona.“**

Voči uvedenému rozhodnutiu Rady č. RL/3/2024 bolo prípustné odvolanie podľa § 53 a nasl. zákona č. 71/1967 Zb. Rozhodnutie Rady č. RL/3/2024 bolo účastníkovi konania INFO VOJNA o. z. (ďalej len „účastník konania“) doručené dňa 16. 9. 2024. Účastník konania v zákonnej lehote podal voči uvedenému rozhodnutiu Rady č. RL/3/2024 **odvolanie**. Odvolanie účastníka konania bolo Rade doručené dňa 1. 10. 2024.

* * *

Podľa § 225 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z.: „Na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje správny poriadok okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 9 ods. 2, § 49, § 57, § 61 až 68 správneho poriadku.“

Rada je teda v správnych konaniach povinná postupovať podľa zákona č. 71/1967 Zb., čiže podľa správneho poriadku. Vo vyššie uvedenom ustanovení sú zároveň vylúčené niektoré ustanovenia správneho poriadku, ktoré sa na konanie Rady nevzťahujú. Z toho vyplýva, že ostatné ustanovenia správneho poriadku sa na konanie vzťahujú a Rada musí postupovať v súlade s nimi. Správny poriadok sa podľa § 1 ods. 1 vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, čo je aj prípad konaní vedených Radou.

Podľa § 225 ods. 2 zákona č. 264/2022 Z. z.: „Ak tento zákon neustanovuje inak, voči prvostupňovému rozhodnutiu regulátora sa možno odvolať.“

V prípade porušenia povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 5 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. tento zákon neustanovuje inak, a preto bolo možné podať odvolanie proti rozhodnutiu Rady č. RP/1/2023 podľa § 53 a nasl. zákona č. 71/1967 Zb.

Podľa § 54 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. sa odvolanie podáva na správnom orgáne, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, čiže v tomto prípade Rade. Odvolacím orgánom je v tomto prípade plénum Rady podľa § 112 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z.

Podľa § 59 ods. 1 až 3 zákona č. 71/1967 Zb.:

„(1) Odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni.

(2) Ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

(3) Odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti správnejmu orgánu, ktorý ho vydal, na nové prejednanie a rozhodnutie, pokiaľ je to vhodnejšie najmä z dôvodov rýchlosti alebo hospodárnosti; správny orgán je právnym názorom odvolacieho orgánu viazaný.“

Odvolací orgán môže za podmienok ustanovených v zákone dospieť k týmto záverom:

a) odvolanie zamietne pre neprípustnosť alebo preto, lebo bolo podané oneskorene. V tomto prípade odvolací orgán prvostupňové rozhodnutie nepotvrdzuje;

b) odvolanie zamietne pre bezdôvodnosť a prvostupňové rozhodnutie potvrdí; tento postup prichádza do úvahy v prípadoch, keď odvolací orgán nezistí také nedostatky, pre ktoré by bolo treba považovať prvostupňové rozhodnutie za nezákonné, resp. nesprávne, a preto neprichádza do úvahy jeho zmena alebo zrušenie;

c) odvolaniu vyhovie a napadnuté rozhodnutie zruší. K takémuto postupu dochádza vtedy, ak je rozhodnutie nezákonné a vo veci netreba ďalej konať. Ide o prípady, keď pre rozpor s právnymi predpismi rozhodnutie vôbec nemalo byť vydané. Za takýto rozpor sa považujú uloženie povinnosti alebo udelenie práva v rozpore s objektívnym právom (napr. uloženie pokuty za priestupok, hoci nebolo spoľahlivo preukázané, že sa skutok stal);

d) odvolaniu vyhovie, napadnuté rozhodnutie zruší a vec vráti na nové konanie a rozhodnutie; tento postup prichádza do úvahy, ak boli zistené podstatné procesné vady a rozsah zisťovania skutkového stavu vyžaduje, aby ho vykonal správny orgán prvého stupňa a na základe nových zistení opätovne rozhodol vo veci. Pôjde najmä o prípady, keď treba vykonať príslušné procesné úkony na mieste, vypočuť svedkov s pobytom v obvode orgánu prvého stupňa a pod. Takýto postup je odôvodnený predovšetkým otázkami procesnej ekonomie (náhrady cestovných nákladov, rýchlosť konania a pod.). Dôležitým je aj fakt, že proti novému rozhodnutiu vo veci má účastník opätovne možnosť sa odvolať. Takýto postup by v prípade meritórneho druhostupňového rozhodnutia nemal;

e) odvolaniu vyhovie a napadnuté rozhodnutie zmení; k zmene rozhodnutia dôjde spravidla vtedy, ak bol skutkový základ zistený správne, ale prvostupňový orgán nesprávne aplikoval hmotnoprávny predpis, prípadne ak rozsah došetrenia nepresahuje možnosti druhostupňového orgánu. Pri zmene rozhodnutia môže ísť buď o čiastočnú zmenu, alebo o úplnú zmenu (v tomto prípade odvolací orgán svojím rozhodnutím prvostupňové rozhodnutie v celom rozsahu nahradí svojím rozhodnutím). Pri zmene rozhodnutia môže odvolací orgán zmeniť nielen výrokovú časť, ale aj odôvodnenie, prípadne ich časti.¹

Vzhľadom na uvedené bolo pristúpené k posúdeniu odvolania účastníka konania.

* * *

Účastník konania vo svojom odvolaní uviedol nasledovné:

„Účastník konania namieta, obdobne ako v jeho predošlých vyjadreniach, že: konajúci správny orgán nemá právomoc v tejto veci konať a rozhodovať, nakoľko Účastník konania neposkytuje žiadnu programovú službu, keďže vysielanie rozhlasovej služby „Rádio Infovojna“ nemá primárne hospodársku povahu, pričom aj celková činnosť Účastníka konania je primárne neziskového charakteru (viď napr. verejne dostupné stanovky OZ v registri mimovládnych organizácii vedený MV SR alebo <https://www.infovojna.bz/podporte-nas>), čím absentujú legálne definičné znaky vysielateľa programovej služby podľa § 18 ods. 1 písm. a) v spojení s § 19 ods. 1 Zákona. Odôvodnenie Napadnutého rozhodnutie je (aj vzhľadom na absurdný výkladový rozsah ktorý správny orgán uplatnil) v tomto smere zjavne nepresvedčivý vykazujúce známky aktivizmu kde si konajúci správny orgán uzurpoval právomoc právne nepredvídateľným výkladom, ktorý poukazuje o.i. na právnu úpravu iného štátu (Belgicka). Nie je možné vo verejnom práve interpretovať právne predpisy a to obzvlášť právne neurčité pojmy (ako napríklad pojem „primárne hospodárskej povahy“ extenzívnym spôsobom). Je nevyhnutné uplatniť výkladové pravidlo „v pochybnostiach miernejšie“, nie opačne ako to je v Napadnutom rozhodnutí. K tomuto pritom existuje početná rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít o ktorej musel mať konajúci správny orgán vedomie. Napriek tomu sa regulátor rozhodol celkom ignorovať zrejme s cieľom vydania tzv. politického a zjavne ideologicky zameraného rozhodnutia. Jedná sa preto zrejme o rozhodnutie na „politickú objednávku“, už aj z dôvodu, že v obdobnej veci tento istý konajúci správny orgán proti inému účastníkovi konania vydal právoplatné rozhodnutie č. RZK/127/2023 zo dňa 27.09.2023, kde zastavil konanie práve argumentujúc nedostatkom právomoci

¹ Sobihard, J.: Zákon o správnom konaní (Správny poriadok) – komentár. Iura Edition, 2012.

z dôvodu, že vysielanie rozhlasovej služby účastníka konania „Slobodný Vysielač“ nemá primárne hospodársku povahu (k tomu vid' aj obsah zo zasadania regulátora zo dňa 27.09.2023).

Ako je možné (a to bez osobitného dokazovania), že ohľadom v obdobnej veci kde sa posudzovala v podstate aj otázka ohľadom právomoci regulátora s akcentom na definíciu pojmu „primárne hospodárskej povahy“ dôjde regulátor k absolútne opačnému názoru?

Jedná sa preto aj o nepreskúmateľné rozhodnutie, ktoré vykazuje známky rozdielneho prístupu a porušujú aj precedenčnú zásadu vyjadrenú v 3 ods. 5 Správneho poriadku.

Definícia pojmu „primárne hospodárskej povahy“ regulátor tak extenzívne poňal, že v podstate ani neexistuje subjekt – vysielateľ ktorý by nerozširoval svoj obsah s primárne hospodárskym cieľom. Keďže aplikujú výklad uvedený v Napadnutom rozhodnutí by sme v podstate poňali aj napr. vysielané bohoslužby ak by niekto čo i len potenciálne poskytol na farskú činnosť milodar. Týmto dokonca aj sám regulátor porušil svoje vlastné verejné vyjadrenia týkajúce sa pojmu „primárne hospodárskej povahy“ na svojom webovom sídle.

Je preto zjavné, že regulátor doslova porušil/zneužil dôležitú povinnosť na úseku verejnej správy keď si celkom neprimeraným spôsobom rozšíril právomoc voči subjektom voči ktorým zjavne nemá právomoc. Údajný „teleologický“ výklad pojmu „primárne hospodárskej povahy“ zvolený správnym orgánom celkom ignoruje ústavnú povinnosť vždy zvoliť taký výklad ustanovení na úseku verejného práva ktorý čo najmenej zasahuje do výkonu základných práv a slobôd. V tomto prípade správny orgán celkom zjavne zvolil výklad, ktorý čo najviac zasahuje do výkonu základných práv a slobôd Účastníka konania. O to viac je táto ústavná povinnosť správneho orgánu zvýraznená, nakoľko svojou činnosťou a Napadnutým rozhodnutím zasahuje priamo do slobody prejavu kde v zmysle čl. 26 Ústavy SR možno do tejto slobody zasiahnuť len ak je to v demokratickej spoločnosti vyslovene nevyhnutné (nie vhodné, účelné alebo potrebné ale nevyhnutné) na ochranu verejného poriadku, mravnosti, bezpečnosti štátu alebo práv iných. Koho práva a akým konkrétnym a preukázaným spôsobom vlastne mali byť zásadným spôsobom ohrozené alebo porušené Účastníkom konania? Nie je zrejmé z Napadnutého rozhodnutia.

Účastník konania poukazuje na nález Ústavného súdu SR I. ÚS 242/2021 z 09.11.2021: „Ústavný súd poukazuje na zásadu in dubio mitius, teda pri pochybnostiach miernejšie (porov. sp. zn. I. ÚS 241/07, II. ÚS 576/2012; tiež nález Ústavného súdu Českej republiky č. k. IV. ÚS 666/02 z 15. 12. 2003, rozsudok Nejvyššího správního soudu č. k. 4 Ads 9/2012-37 z 20. 12. 2012). Na poli verejného práva môžu totiž štátne orgány konať iba to, čo im zákon výslovne umožňuje (čl. 2 ods. 2 ústavy). Pri ukladaní sankcie podľa ústavného zákona, ktorá v tomto konkrétnom prípade predstavuje pokutu (zásah do vlastníckeho práva navrhovateľa), sú orgány verejnej moci povinné šetriť podstatu a zmysel základných práv a slobôd a v prípade pochybností sú povinné postupovať miernejšie. Je totiž vecou štátu, ktorý má monopol na tvorbu zákonov, aby ich tvoril výkladovo jasné. Súkromné osoby nemajú vo svojej moci zákonodarstvo. Ak je teda výklad nejasný, má sa dať prednosť výkladu výhodnejšiemu pre osoby a nie pre mocenské orgány štátu.

Z Napadnutého rozhodnutia v podstate iba vyplýva, že sa jedná primárne o presadzovanie vlastných politických a názorových presvedčení samotného personálneho obsadenia rady a horlivo extenzívne regulovať čokoľvek čo sa rade nepáči hoci existuje celkom legitímny jazykový a logický výklad pojmu „primárne hospodárska povaha“ ktorý takýto aktivizmus rady zakazuje a ktorý sa týka Účastníka konania.“

K argumentu účastníka konania, že účastník konania neposkytuje žiadnu programovú službu, keďže vysielanie rozhlasovej služby „Rádio Infovojna“ nemá primárne hospodársku povahu, pričom aj celková činnosť účastníka konania je primárne neziskového charakteru (vid' napr. verejne dostupné stanovky OZ v registri mimovládnych organizácii vedený MV SR alebo <https://www.infovojna.bz/podporte-nas>), čím absentujú legálne definíčné znaky vysielateľa programovej služby podľa § 18 ods. 1 písm. a) v spojení s § 19 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z. je potrebné uviesť nasledovné:

Možno sa v plnom rozsahu stotožniť s argumentáciou obsiahnutou v prvostupňovom rozhodnutí Rady č. RL/3/2024 zo dňa 10. 4. 2024. Rada sa v prvostupňovom rozhodnutí podrobne zaoberala tým, že skutočnosť, že účastník konania má právnu formu neziskovej organizácie (občianskeho združenia), ktorého cieľom podľa stanov je určitý verejnoprospešný cieľ a nie dosahovanie zisku, neznamená, že toto občianske združenie nevykonáva činnosť hospodárskej povahy, čo potvrdzuje aj judikatúra Súdneho dvora EÚ.

Keďže ide o kľúčový argument účastníka konania v odvolaní, je potrebné, rovnako ako v prvostupňovom rozhodnutí Rady č. RL/3/2024 zo dňa 10. 4. 2024, uviesť nasledovné:

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z. „*Programová služba je služba,*

- a) ktorá je primárne hospodárskej povahy,*
- b) ktorá je poskytovaná ako zámerné časové usporiadanie programov a iných zložiek tejto služby vytvárajúce uzavretý, simultánne prijímateľný celok,*
- c) ktorej základným účelom alebo základným účelom jej oddeliteľnej časti je umožniť sledovanie programov,*
- d) za ktorú je redakčne zodpovedný vysielateľ,*
- e) ktorá je poskytovaná prostredníctvom siete a*
- f) ktorá je poskytovaná s cieľom informovať, zabávať alebo vzdelávať širokú verejnosť.“*

Ako teda vyplýva z vyššie citovaného ustanovenia, podľa § 18 ods. 1 písm. a) zákona č. 264/2022 Z. z. „*Programová služba je služba ... ktorá je primárne hospodárskej povahy*“.

Pojem „primárne hospodárska povaha“ je právny pojem, ktorý nie je výslovne definovaný zákonnou definíciou obsiahnutou v zákone ani v slovenskom právnom poriadku. Zákon teda výslovne nevymedzuje prípady, ktoré spadajú do tohto pojmu, a to ani doslovným (taxatívnym) výpočtom, ani príkladom (demonštratívne). Obsah tohto zákonného pojmu a odpoveď, či konkrétna služba spadá do obsahu tohto pojmu, je preto potrebné stanoviť výkladom tohto zákonného pojmu. Pojem „hospodárska povaha“, resp. pojem „primárne hospodárska povaha“ sú pojmy, ktoré podliehajú výkladu zo strany správneho orgánu alebo súdu vykladajúceho a aplikujúceho ustanovenia zákona a musia byť vykladané podľa všeobecne uznávaných pravidiel výkladu zákonov.

Medzi metódy výkladu zákonov uznávané právnou teóriou aj súdnou praxou patrí aj teleologický výklad zákona, ktorý sleduje dosiahnutie účelov zákona, eurokonformný výklad, ktorý sleduje dosiahnutie cieľov, ktoré vyplývajú z práva Európskej únie, alebo ústavne súladný výklad, ktorý sleduje dosiahnutie takého výsledku, ktorý je v súlade, resp. nie je v rozpore s ústavou, ústavnými princípmi, ústavnými právami alebo základnými právami zaručenými medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Definícia pojmu programovej služby ako služby, „*ktorá je primárne hospodárskej povahy*“, obsiahnutá v zákone č. 264/2022 Z. z., je transponovaním článku 1 ods. 1 písm. a) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EU o audiovizuálnych mediálnych službách (ďalej len „AVMS smernica“).

Podľa článku 1 ods. 1 písm. a) AVMS smernice „*audiovizuálna mediálna služba*“ je ... *služba, ako ju vymedzujú články 56 a 57 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, pričom základný účel služby alebo jej oddeliteľnej časti je poskytovanie programov, za ktoré je redakčne zodpovedný poskytovateľ mediálnych služieb, širokej verejnosti, s cieľom informovať, zabávať alebo vzdelávať prostredníctvom elektronických komunikačných sietí v zmysle článku 2 písm. a) smernice 2002/21/ES; takéto audiovizuálne mediálne služby sú buď televíznym vysielaním v zmysle písmena e) tohto odseku, alebo audiovizuálnou mediálnou službou na požiadanie v zmysle písmena g) tohto odseku;*“.

Z vyššie uvedeného znenia článku 1 ods. 1 písm. a) AVMS smernice vyplýva, že AVMS smernica neobsahuje samostatnú definíciu pojmu „služba“, ale odkazuje na definíciu pojmu „služba“ obsiahnutú v článkoch 56 a 57 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

Podľa čl. 57 prvej vety Zmluvy o fungovaní Európskej únie „V zmysle zmlúv sa za služby považujú plnenia, ktoré sa bežne poskytujú za odplatu, pokiaľ ich neupravujú ustanovenia o voľnom pohybe tovaru, kapitálu a osôb.“ (anglické znenie: „Services shall be considered to be "services" within the meaning of the Treaties where they are normally provided for remuneration, in so far as they are not governed by the provisions relating to freedom of movement for goods, capital and persons.“)

Formulácia „plnenia, ktoré sa bežne poskytujú za odplatu, resp. „services“ ... where they are normally provided for remuneration“, teda bola do slovenského zákona č. 264/2022 Z. z. transponovaná prostredníctvom pojmu „služba, ktorá je primárne hospodárskej povahy“.

Hoci sa AVMS smernica vzťahuje na televízne vysielanie a na audiovizuálne mediálne služby na požiadanie, a nevzťahuje sa na vysielanie rádii, z § 18 ods. 1 písm. a) zákona č. 264/2022 Z. z. vyplýva, že vysielanie rádii sa reguluje rovnakým spôsobom ako služby podliehajúce AVMS smernici (t.j. vysielanie televízií a audiovizuálne mediálne služby na požiadanie). Aby sa vysielanie rádia považovalo za vysielanie „programovej služby“ v zmysle zákona č. 264/2022 Z. z., musí tiež spĺňať požiadavku, že ide o „službu primárne hospodárskej povahy“.

Hoci sa na vysielanie rádii priamo nevzťahuje AVMS smernica, na poskytovanie služieb vo všeobecnosti sa vzťahuje samotná Zmluva o fungovaní Európskej únie, ktorá je primárnym právom EÚ a je právne záväzným aktom Európskej únie, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 2 Ústavy SR prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Všetky vnútroštátne zákony je preto potrebné vykladať v súlade so Zmluvou o fungovaní Európskej únie. Na poskytovanie služieb rádiami a na výklad pojmu „služba, ktorá je primárne hospodárskej povahy“, obsiahnutého v zákone č. 264/2022 Z. z., ktorý pokrýva aj vysielanie rádii, sa teda vzťahuje definícia pojmu „služba“ obsiahnutá v čl. 57 prvej vety Zmluvy o fungovaní Európskej únie („plnenia, ktoré sa bežne poskytujú za odplatu“, resp. „services where they are normally provided for remuneration“). Tento záver možno vyvodiť aj z recitálu (odôvodnenia) č. 23 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách), v ktorom sa uvádza, že hoci niektoré mediálne služby nespádajú do pôsobnosti tejto smernice, to by „nemalo ovplyvňovať možnosť členských štátov regulovať ich na vnútroštátnej úrovni v súlade so Zmluvou o fungovaní Európskej únie“. Recitál (odôvodnenie) č. 23 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách) presne znie: „Na účely tejto smernice by sa pojem „audiovizuálny“ mal vzťahovať na pohybujúce sa obrazy so zvukom alebo bez zvuku, takže zahŕňa nemé filmy, ale nevzťahuje sa na zvukové prenosy alebo rozhlasové služby. Zatiaľ čo hlavným účelom audiovizuálnej mediálnej služby je poskytovanie programov, definícia takejto služby by mala zahŕňať aj textový obsah, ktorý takéto programy sprevádza, ako napríklad titulkovanie alebo elektronické prehľady programov. Samostatné služby textového obsahu by nemali patriť do rozsahu pôsobnosti tejto smernice, čo by nemalo ovplyvňovať možnosť členských štátov regulovať ich na vnútroštátnej úrovni v súlade so Zmluvou o fungovaní Európskej únie.“

Pri posudzovaní otázky, či vysielanie rádia spadá pod pojem „služba, ktorá je primárne hospodárskej povahy“ obsiahnutý v zákone č. 264/2022 Z. z. preto treba zohľadniť judikatúru Súdneho dvora EÚ týkajúcu sa výkladu pojmu „služba“ v zmysle čl. 57 prvej vety Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

Podľa judikatúry Súdneho dvora EÚ je pojem „služby, ktoré sa bežne poskytujú za odplatu“ (resp. „services where they are normally provided for remuneration“) potrebné vykladať veľmi široko. Odborná literatúra o výklade pojmu „služba“ v zmysle čl. 57 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a o súvisiacich rozhodnutiach Súdneho dvora EÚ uvádza: „Služby sú v Zmluve definované ako všetky hospodárske činnosti [economic activities], ktoré sa bežne poskytujú za odplatu a na ktoré sa nevzťahujú ostatné slobody. ... Na to, aby sa činnosť kvalifikovala ako hospodárska činnosť, stačí, aby

sa bežne vykonávala za určitú formu protihodnoty [normally done in return for some form of consideration] (pozri okrem iného C-263/86 Humbel [1988] ECR 5365, ods. 17, C-422/01 Skandia and Ramstedt [2003] ECR I-6817, ods. 23, a C-76/05 Schwarz and Gootjes-Schwarz [2007] ECR I-0000, ods. 38). Táto protihodnota môže byť veľmi nízka a nemusí byť ani v peniazoch, ani sa nevyžaduje, aby sa poskytovateľ služieb snažil dosiahnuť zisk (pozri C-157/99 Smits and Peerbooms [2001] ECR I-5473, ods. 50 a 52, ako aj C-281/06 Jundt ECLI:EU:C:2007:816). Súdny dvor EÚ tiež konštatoval, že samotná protihodnota nemusí byť zaplatená osobou, ktorá službu prijíma. Dôležité je len to, že poskytovateľ dostane určitú formu protihodnoty, a nie to, kto ju zaplatí (C-352/85 Bond van Adverteerders and Others [1988] ECR 2085, ods. 16, a spojené prípady C-51/96 a C-191/97 Deliège [2000] ECR I-2549, ods. 56, Smits en Peerbooms ods. 58). V dôsledku toho môže byť protihodnota zaplatená aj treťou osobou vrátane štátu." (Cuyvers, A.: Freedom of Establishment and the Freedom to Provide Services in the EU, 2017. Dostupné na <https://scholarlypublications.universiteitleiden.nl/handle/1887/58828>).

Podľa judikatúry Súdneho dvora EU ohľadom výkladu pojmu „služba“ v zmysle čl. 57 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, sa teda za službu poskytovanú za „odplatu“, resp. za „určitú formu protihodnoty“ považuje aj taká služba, za ktorú bola poskytnutá veľmi nízka protihodnota. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ C-281/06 Jundt z 18. 12. 2007 (ods. 32 až 34) bola služba poskytnutá „za odplatu“, resp. „za protihodnotu“ aj vtedy, ak bola služba poskytnutá „*takmer bezodplatne*“ („*on a quasi-honorary basis*“).

Pri posudzovaní, či vysielanie rádia je „služba primárne hospodárskej povahy“ (pričom tento zákonný pojem je transpozíciou pojmu „service normally provided for remuneration“, na ktorý odkazuje AVMS smernica a ktorý je obsiahnutý v čl. 57 Zmluvy o fungovaní Európskej únie) a pri výklade tohto zákonného pojmu, je v rámci komparatívnej právnej argumentácie možné zohľadniť aj výklad tohto pojmu v iných členských krajinách Európskej únie. V súvislosti s tým možno uviesť, že výkladu pojmu „služba“, ktorý je obsiahnutý v AVMS smernici a ktorý odkazuje na definíciu pojmu „služba“ v zmysle čl. 57 Zmluvy o fungovaní Európskej únie („service normally provided for remuneration“), sa venovala aj Európska skupina regulátorov pre audiovizuálne mediálne služby (ERGA), ktorá je poradným orgánom Európskej komisie a medzi jej úlohy patrí aj radiť a pomáhať Komisii pri zabezpečovaní konzistentného uplatňovania AVMS smernice. Možno podotknúť, že dňa 3. februára 2014 Európska komisia prijala rozhodnutie o zriadení ERGA ako poradného orgánu Európskej komisie a stanovení jej cieľov, medzi ktoré patrí radiť a pomáhať Komisii v jej práci zabezpečiť konzistentné vykonávanie AVMS smernice, ako aj vo všetkých ostatných záležitostiach súvisiacich s audiovizuálnymi mediálnymi službami v rámci kompetencie Komisie, uľahčiť spoluprácu medzi regulačnými orgánmi v EÚ a umožniť výmenu skúseností a osvedčených postupov.

V správe ERGA z roku 2021 sa uvádza, ako sa pri audiovizuálnych mediálnych službách posudzuje pojem „hospodárska služba“ v rôznych krajinách Európskej únie. O posudzovaní naplnenia znakov pojmu „hospodárska služba“ a otázky, čo môže predstavovať „protihodnotu“ v Belgicku, sa v tejto správe uvádza: „...služby financované z darov, crowdfundingu, členských poplatkov alebo závislé od dotácií sa tiež považujú za „ponúkané“ verejnosti za protihodnotu.“ („In addition, services funded by donations, crowdfunding, membership fees, or which depend on subsidies, are also considered to be "offered" to the public in exchange for a consideration.“) (Vid' „Report: Analysis and recommendations concerning the regulation of vloggers“. ERGA, 2021. Dostupné na <https://erga-online.eu/wp-content/uploads/2021/12/ERGA-SG1-2021-Report-Vloggers.pdf>)

Pokiaľ ide o právnu formu občianskeho združenia (resp. neziskovej či non-profit organizácie), iba samotná právna forma občianskeho združenia, ktorého cieľom podľa stanov je určitý verejnoprospešný cieľ a nie dosahovanie zisku, neznamená, že toto občianske združenie nevykonáva činnosť hospodárskej povahy. V štúdiu o európskych neziskových organizáciách, vypracovanej na žiadosť Európskeho parlamentu, sa uvádza, že „neziskový účel“ neziskovej organizácie ešte neznamená, že takáto nezisková organizácia nemôže na dosiahnutie tohto účelu vykonávať činnosť hospodárskej povahy. Táto štúdia uvádza, že „možno konštatovať, že v súčasných vnútroštátnych

právnych predpisoch týkajúcich sa organizácií, ktoré sú predmetom tejto štúdie, je „neziskový“ skôr účel (v zmysle nerozdeľovania potenciálnych ziskov z činnosti medzi zakladateľov, členov, riaditeľov atď.) a nie činnosť vykonávaná na dosiahnutie tohto účelu, ktorá preto môže byť ziskovou hospodárskou činnosťou [profit-making economic activity]. (...) to, čo majú organizácie občianskej spoločnosti spoločné, je obmedzenie týkajúce sa rozdeľovania: „nesmú rozdeľovať zisk alebo iné prebytočné zdroje svojim zakladateľom, členom, riaditeľom alebo iným funkcionárom“. To však neznamená, že by im malo byť zakázané vykonávať hospodársku činnosť. Naopak, „vytváranie príjmov je základom ich udržateľnosti.“ (viď štúdia „A statute for European cross-border associations and non-profit organizations“, 2021, dostupná na https://www.un.org/development/desa/dspd/wp-content/uploads/sites/22/2021/06/Fici_Resource2-1.pdf).

Možno tiež podotknúť, že v práve Európskej únie sa uplatňuje tzv. funkčné poňatie posudzovania neziskových organizácií, a to napríklad aj na účely pracovného práva, daňového práva alebo práva hospodárskej súťaže (napr. Breen, O.: EU Regulation of Charitable Organizations: The Politics of Legally Enabling Civil Society. The International Journal of Not-for-Profit Law. Volume 10, Issue 3, June 2008, dostupné na <https://www.icnl.org/resources/research/ijnl/eu-regulation-of-charitable-organizations-the-politics-of-legally-enabling-civil-society>).

Znamená to, že pri posudzovaní toho, či nezisková organizácia podlieha právu EÚ, nie je relevantná jej právna forma, ani to, či sleduje „neziskové“ ciele, ani to, akým spôsobom je financovaná, ale relevantná je povaha činnosti, ktorú vykonáva. V odbornej literatúre sa k otázke, či aj neziskové organizácie (non-profit organizácie) možno považovať za „podnik“ zmysle práva hospodárskej súťaže EÚ, uvádza nasledovné: „Súdne orgány definujú „podniky“ na základe ich činností, a preto používajú funkčné poňatie (definíciu) podnikov. (...) Uplatňovanie funkčného poňatia podnikov konkrétne znamená, že súdna prax EÚ ... uvádza, že za „podnik“ treba považovať každý subjekt vykonávajúci hospodársku činnosť, bez ohľadu na jeho právnu formu alebo spôsob financovania (C-41/90 Klaus Höfner a Fritz Elser proti Macotron GmbH). Funkčné poňatie podnikov sa teda prejavuje v tom, že pojem „podnik“ je založený na činnosti organizácie, a nie na jej cieľoch uvedených v stanovách (alebo na účele). ... Zavedenie funkčného poňatia podnikov slúži na to, aby sa pokrylo akékoľvek správanie na trhu, ktoré je schopné ovplyvniť vzťahy medzi konkurentmi, a teda skresliť hospodársku súťaž. (...) V súlade s tým možno konštatovať, že tam, kde sa ponúkajú alebo požadujú tovar alebo služby, dochádza k hospodárskej činnosti a vytvárajú sa trhy. Ktokoľvek pôsobí na týchto trhoch, môže súťažiť s ostatnými účastníkmi trhu (súťažiteľmi), a preto je „podnikom“, na ktorý sa vzťahuje právo hospodárskej súťaže EÚ. To, či sa primárne usiluje o dosiahnutie zisku alebo nie, je výslovne irelevantné. Charitatívny účel preto nechráni pred tým, aby bol subjekt považovaný za „podnik“ v zmysle práva hospodárskej súťaže EÚ, pokiaľ vykonávaná činnosť je v súťažnom vzťahu s inými podnikmi.“ (Schweighauser, D.: The Application of Competition Law to Non-profit Organizations. CEPS Working Paper Series, No. 18, Basel 2020, dostupné <https://www.econstor.eu/bitstream/10419/237314/1/174316792X.pdf>).

Všeobecný súd EÚ v rozsudku z 20. júna 2019 vo veci *a&o hostel and hotel Berlin GmbH proti Európskej komisii* (T-578/17, bod 132) konštatoval, že nezisková organizácia JBO na dosiahnutie svojich štatutárnych cieľov vykonáva hospodársku činnosť, ktorá konkuruje službám iných účastníkov trhu (resp. je s nimi v súťažnom vzťahu), a to napriek tomu, že nezisková organizácia JBO sleduje charitatívny účel a nemá primárny motív zisku: „JBO, aj keď je charitatívnou právnickou osobou v zmysle nemeckého práva a aj keď má neziskový motív, je podnikom, ktorý vykonáva hospodársku činnosť spočívajúcu v ponuke služieb v konkurencii so službami iných hospodárskych subjektov, ako je žalobca, s cieľom dosiahnuť svoje stanovami stanovené ciele.“

Aj s ohľadom na vyššie uvedené preto možno konštatovať, že taký výklad pojmu „služba primárne hospodárskej povahy“, ktorý zohľadňuje povahu činnosti subjektu poskytujúceho službu a neriadi sa striktnie iba právnou formou tohto subjektu, je legitímnym výkladom tohto právneho pojmu.

Vzhľadom na uvedené je potrebné aplikovať vyššie uvedené princípy na subjekty s právnou formou občianskych združení alebo neziskových organizácií, ktoré majú v stanovách uvedené iné ciele, ako je dosahovanie zisku, ktoré prevádzkujú internetové rádiá a poskytujú vysielanie, a ktoré prijímajú finančné príspevky, resp. dary od individuálnych podporovateľov, resp. od verejnosti určené na úhradu nákladov vysielania.

Vychádzajúc z judikatúry Súdneho dvora EÚ týkajúcej sa pojmu „služba“ v zmysle čl. 57 Zmluvy o fungovaní Európskej únie možno konštatovať, že takéto subjekty poskytujú službu (vysielanie rádia) za určitú protihodnotu, ktorou sú finančné príspevky, resp. dary určené na úhradu nákladov vysielania od podporovateľov, resp. verejnosti (keďže v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ protihodnotu môžu poskytnúť nielen prijímatelia služby, ale aj tretie osoby, pričom sa nevyžaduje, aby sa poskytovateľ služieb snažil dosiahnuť zisk a protihodnota za poskytnutú službu môže byť aj veľmi nízka). V zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ a princípov práva Európskej únie možno zároveň konštatovať, že napriek tomu, že takéto subjekty majú právnou formu neziskových organizácií (napr. občianskych združení) a ich cieľom podľa ich stanov nie je dosahovanie zisku, vzhľadom na skutočnú povahu ich činnosti vykonávajú činnosť hospodárskej povahy. Vysielanie takýchto internetových rádií je preto potrebné považovať za „službu, ktorá je primárne hospodárskej povahy“ v zmysle § 18 ods. 1 písm. a) zákona č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách.

Vzhľadom na vyššie uvedené možno konštatovať, že aj účastník predmetného správneho konania INFO VOJNA o. z., ktorý vysielala službu Rádio Infovojna šírenú na internetovej stránke radio.infovojna.bz, poskytuje službu (vysielanie rádia) za určitú protihodnotu, ktorou sú finančné príspevky, resp. dary určené na úhradu nákladov vysielania od podporovateľov, resp. verejnosti, a hoci má právnou formu občianskeho združenia a jeho cieľom podľa jeho stanov nie je dosahovanie zisku, vzhľadom na povahu jeho činnosti vykonáva činnosť hospodárskej povahy, a preto je poskytovateľom „služby, ktorá je primárne hospodárskej povahy“ v zmysle § 18 ods. 1 písm. a) zákona č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách.

Navyše, bez ohľadu na vyššie uvedenú skutočnosť, že účastník konania poskytuje službu za určitú protihodnotu, možno konštatovať, že hospodársku povahu služby indikuje aj skutočnosť, že výnosy z predaja tovarov predávaných na webstránke účastníka konania <https://www.infovojna.bz/obchod> sú podľa nadpisu zverejneného na tejto webstránke (v znení „Kúpou akéhokoľvek tovaru z tejto stránky podporujete chod rádia“) používané na podporu chodu rádia, v spojení so skutočnosťou, že na webstránke účastníka konania radio.infovojna.bz sú umiestnené reklamy, resp. reklamné články, propagujúce predaj tovarov (a to vzhľadom na vyššie zmienenú judikatúru Súdneho dvora EÚ, napr. rozsudok *C-352/85 Bond van Adverteerders and Others*, v zmysle ktorej samotná protihodnota za poskytnutú službu (napr. za vysielanie) nemusí byť zaplatená iba osobami, ktorá službu prijímajú (napr. poslucháčmi), ale môže byť zaplatená aj treťou osobou (napr. inzerentom, resp. zadávateľom reklamy)). Treba však uviesť, že pri posudzovaní, či účastník konania poskytuje službu primárne hospodárskej povahy, nie je podstatná iba skutočnosť, že na webstránke účastníka konania radio.infovojna.bz je alebo nie je umiestnená reklama. Záver, že účastník konania poskytuje službu primárne hospodárskej povahy, potvrdzuje nezávisle na sebe viacero skutočností. Ako bolo uvedené vyššie, už iba zo samotnej skutočnosti, že účastník konania prijíma od verejnosti finančné príspevky na chod rádia, možno vyvodiť záver, že služba poskytovaná účastníkom konania má primárne hospodársku povahu. Táto skutočnosť je zjavná z internetovej stránky účastníka konania počas monitorovaného vysielania, zo zvukového komunikátu odvysielaného počas živého vysielania, a táto skutočnosť vyplýva aj z vyjadrenia účastníka konania v správnom konaní, ktorý uvádza, že dary od poslucháčov na prevádzku vysielania patria k „ostatným formám financovania prevádzkových nákladov“.

Vzhľadom na vyššie uvedené možno teda konštatovať, že znenie stanov účastníka konania nie je právne relevantné pre posúdenie otázky, či je poskytovaná služba primárne hospodárskej povahy.

Je tiež potrebné podotknúť, že Rada **rovnakým spôsobom** ako v prvostupňovom rozhodnutí Rady č. RL/3/2024 **rozhodla aj v rozhodnutí o odvolaní č. ROP/3/2024** zo dňa 3. 7. 2024, a to vo veci odvolania účastníka konania Združenie ľudí za lepšiu budúcnosť o. z. proti rozhodnutiu Rady č. RL/60/2023 zo dňa 20. 12. 2023, ktorým Rada **odvolanie tohto účastníka konania zamietla** a konštatovala, že vysielaním internetového rádia „Slobodný vysielateľ“, ktoré je financované z dobrovoľných finančných príspevkov, účastník tohto konania poskytuje programovú službu v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z., a teda aj službu, ktorá je primárne hospodárskej povahy.

K argumentu účastníka konania, že správny orgán si údajne uzurpoval právomoc právne nepredvídateľným výkladom (ktorý poukazuje o.i. na právnu úpravu iného štátu (Belgicka)) a že nie je možné vo verejnom práve interpretovať právne predpisy a to obzvlášť právne neurčité pojmy (ako napríklad pojem „primárne hospodárskej povahy“) extenzívnym spôsobom, ale je nevyhnutné uplatniť výkladové pravidlo „v pochybnostiach miernejšie“, je potrebné uviesť nasledovné:

Možno sa stotožniť s argumentáciou uvedenou už v prvostupňovom rozhodnutí Rady č. RL/3/2024, že nejde o „právne nepredvídateľný výklad“. Ako bolo uvedené v rozhodnutí Rady č. RL/3/2024, pojem „primárne hospodárska povaha“ je právny pojem, ktorý nie je výslovne definovaný zákonnou definíciou obsiahnutou v zákone ani v slovenskom právnom poriadku. Zákon výslovne nevymedzuje prípady, ktoré spadajú do tohto pojmu, a to ani doslovným (taxatívnym) výpočtom, ani príkladom (demonštratívne), a preto ide o tzv. neurčitý právny pojem. Význam tohto právneho pojmu a odpoveď, či konkrétnu službu možno pod tento právny pojem podradiť (subsumovať), je preto potrebné stanoviť výkladom tohto právneho pojmu. Pojem „hospodárska povaha“, resp. pojem „primárne hospodárska povaha“ sú pojmy, ktoré podliehajú výkladu zo strany správneho orgánu alebo súdu vykladajúceho a aplikujúceho ustanovenia zákona a musia byť vykladané podľa všeobecne uznávaných pravidiel výkladu zákonov. Rozhodnutie Rady č. RL/3/2024 vychádza z legitímnych a všeobecne uznávaných výkladových metód používaných pri výklade právnych predpisov (okrem iného z teleologického výkladu, ktorý sleduje dosiahnutie účelov zákona alebo účelu konkrétneho ustanovenia zákona, alebo z eurokonformného výkladu, ktorý sleduje dosiahnutie cieľov, ktoré vyplývajú z práva Európskej únie).

Nemožno súhlasiť s argumentom účastníka konania, že „*nie je možné vo verejnom práve interpretovať právne neurčité pojmy (ako napríklad pojem „primárne hospodárskej povahy“) extenzívnym spôsobom, ale je nevyhnutné uplatniť výkladové pravidlo „v pochybnostiach miernejšie“*“. Takéto mechanicky poňaté výkladové pravidlo nevyplýva z judikatúry súdov ani z teórie právnej interpretácie. Teória právnej interpretácie uvádza, že hoci sú doslovný, rozširujúci (extenzívny) a zužujúci (reštriktívny) výklad niekedy považované za formy jazykového výkladu, ich podstata je v skutočnosti čisto teleologická. To znamená, že skutočnosť, či pri výklade práva rozšírime alebo zúžime rozsah (význam) právneho pojmu, závisí od toho, aký zmysel, resp. účel, očakávame od aplikácie tohto právneho pojmu v konkrétnom prípade (napr. Hlouch, L.: Teorie a realita právní interpretace. Plzeň: Aleš Čeněk, 2011, s. 216). Možno poukázať na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 341/07, v ktorom súd uviedol: „*Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona.*“ Podobne v náleze sp. zn. III. ÚS 70/09 Ústavný súd SR uvádza: „*Východiskom v procese interpretácie a aplikácie práva je síce gramatický výklad textu právneho predpisu, interpret však musí tiež zohľadniť účel zákona, systematickú súvislosť a logické väzby medzi jednotlivými normami zákona.*“ Aplikácia teleologického výkladu zákona, ktorý sleduje dosiahnutie účelov zákona alebo účelu konkrétneho ustanovenia zákona a ktorý môže mať za následok aj extenzívny výklad právneho pojmu, rovnako ako aj aplikácia eurokonformného výkladu, je vo verejnom práve nielen plne legitímna, ale aj žiadúca.

V predmetnom prípade treba konštatovať, že pojem „služba primárne hospodárskej povahy“ ani pojem „hospodárska povaha“ nemajú v slovenskom právnom poriadku legálnu definíciu. Ide teda

o pojem pripúšťajúci výklad. Skutočnosť, že pojem „primárne hospodárska povaha“ je v právnej praxi vykladaný iným spôsobom, ako je to vnímané v bežnom hovorovom jazyku, ešte neznamená, že ide o extenzívny (rozširujúci) výklad. Aj doslovný jazykový výklad musí vždy zohľadňovať situáciu, kedy sa ustanovenie právneho predpisu týka špeciálnej činnosti, resp. oblasti, kde sa používajú špeciálne odborné pojmy – vtedy sa pojmy musia vykladať v ich odbornom význame a nie v ich význame pri bežnom hovorovom používaní jazyka. Právny pojem „služba primárne hospodárskej povahy“ je právnym odborným pojmom a nie výrazom z bežného hovorového jazyka, a preto je tento pojem potrebné vykladať s ohľadom na právne normy, právne princípy a existujúcu súdnu judikatúru, a nielen na to, ako sa tento pojem vníma v bežnom hovorovom jazyku. Ako vyplýva aj z judikatúry Súdneho dvora EÚ, taký výklad, že znak „primárne hospodárskej povahy“ je naplnený aj vtedy, ak je služba ponúkaná, resp. poskytovaná za nejakú protihodnotu, je v súlade s právnym výkladom uplatňovaným aj v iných krajinách Európskej únie.

Možno však konštatovať, že výklad pojmu „služba primárne hospodárskej povahy“ je v súlade aj s účelom zákona, takže ide zároveň aj o teleologický výklad zohľadňujúci účel zákona. Účel zákona, resp. účel právnej regulácie vysielania je možné vyvodiť zo zákona č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách. Podľa § 109 ods. 3 písm. a) zákona č. 264/2022 Z. z. „*Poslaním regulátora je ...presadzovať verejný záujem v oblasti vysielania...*“ Podľa § 109 ods. 4 zákona č. 264/2022 Z. z. „*Regulátor vykonáva svoju činnosť nezávisle a transparentne v súlade s cieľmi tohto zákona, ktorými sú najmä pluralita médií, kultúrna a jazyková rozmanitosť, ochrana spotrebiteľa, prístupnosť, nediskriminácia, riadne fungovanie vnútorného trhu a podporovanie spravodlivej hospodárskej súťaže.*“

Taký výklad zákona, ktorý by viedol k tomu, že subjekt vykonávajúci lineárne (živé) rozhlasové vysielanie, ktorého náklady sú financované z dobrovoľných príspevkov alebo grantov, by nebol považovaný za vysielateľa programovej služby „primárne hospodárskej povahy“, by mal za dôsledok okrem iného aj to, že rôzne subjekty (napr. domáce alebo zahraničné právnické osoby) by si mohli založiť médiá, ktoré by financovali darmi alebo dobrovoľnými príspevkami a cez tieto médiá by mohli výrazne ovplyvňovať verejnú mienku a súťaž politických síl, a zároveň by nepodliehali žiadnej mediálnej regulácii ani žiadnym povinnostiam podľa zákona č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách (t.j. ani povinnostiam týkajúcim sa ochrany maloletých, ochrany ľudskej dôstojnosti, obmedzeniam pri vysielaní politickej propagácie, požiadavke objektivity a nestrannosti atď.). Išlo by teda o taký výklad pojmu „služba primárne hospodárskej povahy“, ktorého dôsledkom by bolo popretie a znemožnenie ochrany verejného záujmu v oblasti vysielania, ktorá je účelom zákona o mediálnych službách. V zmysle všeobecne uznávaných pravidiel interpretácie práva je preto taký výklad právneho pojmu „služba primárne hospodárskej povahy“, ktorého dôsledkom by bolo popretie účelu zákona a znemožnenie ochrany verejného záujmu v oblasti vysielania, neprípustný a vylúčený.

Čo sa týka skutočnosti, že Rada v rozhodnutí č. RL/3/2024 poukázala na to, že v Belgicku sa služby financované z darov, crowdfundingu, členských poplatkov alebo závislé od dotácií považujú za „ponúkané“ verejnosti za „protihodnotu“, nejde o aplikáciu belgickej právnej úpravy na predmetný prípad, ale ide o tzv. komparatívnu právnu argumentáciu, ktorá poukazuje na to, že výklad, ktorý zastáva Rada vo svojom rozhodnutí č. RL/3/2024 (ohľadom toho, akú službu možno považovať za poskytovanú, resp. ponúkanú verejnosti za protihodnotu) sa uplatňuje aj v iných krajinách Európskej únie a že služby financované finančnými príspevkami, resp. darmi určenými na úhradu nákladov vysielania od podporovateľov, resp. verejnosti, (t.j. služby financované z darov alebo crowdfundingu) sa aj v iných krajinách Európskej únie tiež považujú za poskytované, resp. ponúkané verejnosti za protihodnotu.

K argumentu účastníka konania, že ide o rozhodnutie na „politickú objednávku“ z dôvodu, že v obdobnej veci ten istý správny orgán proti inému účastníkovi konania vydal právoplatné rozhodnutie č. RZK/127/2023 zo dňa 27.09.2023, kde zastavil konanie z dôvodu, že vysielanie rozhlasovej služby účastníka konania Združenie ľudí za lepšiu budúcnosť o. z. („Slobodný Vysielač“) nemá primárne hospodársku povahu, a teda že v obdobnej veci, kde sa posudzovala aj otázka právomoci regulátora

s akcentom na definíciu pojmu „primárne hospodárskej povahy“, došiel regulátor k absolútne opačnému názoru, čo znamená nepreskúmateľnosť rozhodnutia, ktoré vykazuje známky rozdielneho prístupu a porušujúc aj precedenčnú zásadu vyjadrenú v 3 ods. 5 Správneho poriadku, je potrebné uviesť nasledovné:

Možno sa stotožniť s argumentáciou uvedenou už v prvostupňovom rozhodnutí Rady č. RL/3/2024. Nie je pravda, že Rada vydala rozhodnutie č. RZK/127/2023 zo dňa 27.09.2023, kde zastavila konanie z dôvodu, že vysielanie rozhlasovej služby účastníka konania Združenie ľudí za lepšiu budúcnosť o. z. („Slobodný Vysielač“) nemá primárne hospodársku povahu. Rozhodnutie Rady č. RZK/127/2023 zo dňa 27.09.2023 sa týkalo úplne inej otázky – netýkalo sa teda otázky, či lineárne (živé) vysielanie rozhlasovej služby účastníka konania „Slobodný Vysielač“ (ktoré je predmetom rozhodnutia Rady č. RL/60/2023) má alebo nemá primárne hospodársku povahu. Rozhodnutie Rady č. RZK/127/2023 zo dňa 27.09.2023 sa týkalo audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie (AVMS) – t. j. videozáznamov dostupných na internetovej stránke <https://slobodnyvysielač.sk/video/> a netýkalo sa lineárneho (živého) vysielania rozhlasovej služby „Slobodný vysielač“. Rozhodnutie Rady č. RZK/127/2023 zo dňa 27.09.2023 sa týkalo možného porušenia povinnosti ustanovenej v § 28 ods. 1 zákona č. 264/2022 v súvislosti s tým, že na webovej stránke <https://slobodnyvysielač.sk/video/> účastník konania poskytuje službu (videozáznamy), ktorá môže naplniť definíciu audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie – AVMS (podľa § 26 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z.), pričom mohlo dôjsť k nezabezpečeniu ľahkého, priameho a stáleho prístupu verejnosti k informáciám o audiovizuálnej mediálnej službe na požiadanie, ako aj možného nenaplnenia predpokladov uvedených v § 174 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z. v súvislosti s tým, že na webovej stránke <https://slobodnyvysielač.sk/video/> poskytuje službu, ktorá môže naplniť definíciu audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie podľa § 26 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z., a to bez autorizácie poskytovania. Rozhodnutie o zastavení konania bolo vydané z dôvodu, že ekonomický efekt predmetnej služby, t. j. služby poskytovania videozáznamov, je v prípade účastníka konania sporný resp. ak existuje, je iba vedľajší popri hlavnej činnosti, ktorá spočíva vo webcastingu (živom lineárnom vysielaní). Z tohto dôvodu sa podľa Rady možno domnievať, že služba poskytovaná účastníkom konania, ktorá bola predmetom tohto konania, čiže poskytovanie videozáznamov na podstránke „Videá“, nie je primárne hospodárskej povahy, že v prípade predmetnej služby ide o poskytovanie určitého typu nelineárnej mediálnej služby, ktorá však nemá primárne hospodársku povahu, pričom predstavuje doplnkovú službu k hlavnej činnosti účastníka konania, ktorou je vysielanie rádia „Slobodný vysielač“, a preto nemožno kvalifikovať účastníka konania ako poskytovateľa AVMS. Materiál schválený Radou, na základe ktorého bolo vydané rozhodnutie Rady č. RZK/127/2023 zo dňa 27.09.2023, je dostupný na https://rpms.sk/sites/default/files/2023-09/2023-09-27_bod8.pdf. Z vyššie uvedených dôvodov preto nemožno súhlasiť s argumentom účastníka konania, že rozhodnutie Rady č. RL/60/2023 vykazuje známky rozdielneho prístupu a porušuje zásadu vyjadrenú v 3 ods. 5 správneho poriadku.

K argumentu účastníka konania, že regulátor poňal definíciu pojmu „primárne hospodárskej povahy“ tak extenzívne, že v podstate ani neexistuje subjekt – vysielač, ktorý by nerozširoval svoj obsah s primárne hospodárskym cieľom, čím regulátor porušil svoje vlastné verejné vyjadrenia týkajúce sa pojmu „primárne hospodárskej povahy“ na svojom webovom sídle a porušil/zneužil dôležitú povinnosť na úseku verejnej správy, keď si celkom neprimeraným spôsobom rozšíril právomoc voči subjektom voči ktorým nemá právomoc, je potrebné uviesť nasledovné:

Možno sa stotožniť s argumentáciou uvedenou už v prvostupňovom rozhodnutí Rady č. RL/3/2024. Možno znovu poukázať na skutočnosť, že vzhľadom na účel zákona, resp. účel právneho pojmu, je úplne legitímny aj extenzívny výklad právneho pojmu (napr. Hlouch, L.: Teorie a realita právní interpretace. Plzeň: Aleš Čeněk, 2011, s. 216). Znovu možno poukázať na vyššie citované nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 341/07 a sp. zn. III. ÚS 70/09, v ktorých súd uviedol, že štátne orgány sú viazané nielen textom, ale aj zmyslom a účelom zákona a že v procese interpretácie a aplikácie práva musí interpret zohľadniť aj účel zákona, systematickú súvislosť a logické väzby medzi jednotlivými

normami zákona. Aplikácia teleologického výkladu zákona, ktorý sleduje dosiahnutie účelov zákona alebo účelu konkrétneho ustanovenia zákona a ktorý môže mať za následok aj extenzívny výklad právneho pojmu, rovnako ako aj aplikácia eurokonformného výkladu, je vo verejnom práve nielen plne legitímna, ale aj žiaduca, a nejde o porušenie alebo zneužitie dôležitej povinnosti na úseku verejnej správy ani o neprimerané rozšírenie právomoci.

K tvrdeniu účastníka konania, že „*regulátor poňal definíciu pojmu „primárne hospodárskej povahy“ v podstate ani neexistuje subjekt – vysielateľ, ktorý by nerozširoval svoj obsah s primárne hospodárskym cieľom*“ treba uviesť, že výklad obsiahnutý v rozhodnutí Rady č. RL/3/2024 sa netýka všetkých subjektov, ale iba vysielateľov, vysielajúcich lineárnu mediálnu službu prostredníctvom internetu, ktorí toto vysielanie poskytujú, resp. ponúkajú za určitú protihodnotu. Výklad obsiahnutý v rozhodnutí Rady č. RL/3/2024 sa teda v žiadnom prípade netýka všetkých subjektov, ktorí rozširujú nejaký obsah prostredníctvom internetu.

K tvrdeniu účastníka konania, že „*aplikujú výklad uvedený v Napadnutom rozhodnutí by sme v podstate poňali aj napr. vysielané bohoslužby ak by niekto čo i len potenciálne poskytol na farskú činnosť milodar*“ treba uviesť, že ide o dezinterpretáciu rozhodnutia Rady č. RL/3/2024. Rozhodnutie Rady č. RL/3/2024 sa týka iba situácie, ak je samotné vysielanie rádia financované prostredníctvom finančných príspevkov alebo darov, a netýka sa situácie, ak počas udalosti, ktorá je predmetom alebo obsahom vysielania (napr. bohoslužba), verejnosť prispeje na túto udalosť finančným príspevkom (napr. milodarom počas bohoslužby).

K argumentu účastníka konania, že „údajný „teleologický“ výklad pojmu „primárne hospodárskej povahy“ zvolený správnym orgánom celkom ignoruje ústavnú povinnosť vždy zvoliť taký výklad ustanovení na úseku verejného práva ktorý čo najmenej zasahuje do výkonu základných práv a slobôd“ a k argumentu nálezom Ústavného súdu SR I. ÚS 242/2021, kde ústavný súd poukázal na zásadu *in dubio mitius*, teda pri pochybnostiach miernejšie a kde uviedol, že pri ukladaní sankcie sú orgány verejnej moci povinné šetriť podstatu a zmysel základných práv a slobôd a v prípade pochybností sú povinné postupovať miernejšie, pričom ak je teda výklad nejasný, má sa dať prednosť výkladu výhodnejšiemu pre osoby a nie pre mocenské orgány štátu, je potrebné uviesť nasledovné:

Teleologický výklad zohľadňujúci účel zákona a ústavné princípy je metódou výkladu práva, ktorá je plne legitímna, široko uznávaná v právnej teórii aj praxi, a je veľmi často používaná súdmi, vrátane ústavných súdov. Z poukazu účastníka konania na zásadu *in dubio mitius* vyplýva, že účastníkovi konania nie je zrejماً povaha teleologického výkladu zákonov. Zásadu *in dubio mitius* možno aplikovať v prípade, ak je výklad právneho pojmu „nejasný“, t.j. ak žiadnou metódou výkladu zákona nemožno dôjsť k určeniu významu právneho pojmu v okolnostiach konkrétnej situácie. Skutočnosť, že ide o výklad neurčitého právneho pojmu totiž v zmysle teórie výkladu práva neznamena, že výklad právneho pojmu je „nejasný“. Výklad neurčitých právnych pojmov je možné uskutočniť rôznymi výkladovými metódami – medzi inými aj teleologickým výkladom. Ako bolo uvedené vyššie, v predmetnom prípade nie je výklad pojmu „primárne hospodárska povaha“ v žiadnom prípade „nejasný“, pretože význam tohto pojmu možno určiť na základe teleologického výkladu, eurokonformného výkladu, resp. ústavne súladného výkladu.

K argumentu účastníka konania, že Rada napadnutým rozhodnutím zasahuje priamo do slobody prejavu, kde v zmysle čl. 26 Ústavy SR možno do tejto slobody zasiahnuť len ak je to v demokratickej spoločnosti vyslovene nevyhnutné na ochranu verejného poriadku, mravnosti, bezpečnosti štátu alebo práv iných, pričom z napadnutého rozhodnutia nie je zrejماً, koho práva a akým konkrétnym a preukázaným spôsobom vlastne mali byť zásadným spôsobom ohrozené alebo porušené, je potrebné uviesť nasledovné:

Možno sa plne stotožniť s argumentáciou v rozhodnutí Rady č. RL/3/2024, kde Rada uviedla, že povinnosť vysielateľa programovej služby požiadať o autorizáciu vysielania a vysielateľ iba s udelenou

autorizáciou, nie je v rozpore so slobodou prejavu, ale **je prejavom legitímnej regulácie vysielania v záujme ochrany verejných a ústavných záujmov uvedených v čl. 26 ods. 4 Ústavy SR**, a ktorá sa uplatňuje vo všetkých štátoch Európskej únie. Možno sa plne stotožniť s argumentáciou v rozhodnutí Rady č. RL/3/2024, kde Rada tiež uviedla, že v dôvodovej správe k návrhu zákona č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách sa k účelu autorizácie vysielania okrem iného uvádza: „Medzi hlavné rozhodovacie činnosti patrí rozhodovacie o autorizáciách vysielania a poskytovania audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie (udeľovanie a odňatie, prevod a prechod, zmena a pod.), registráciách (registrácia retransmisie a registrácia platformy na zdieľanie videí), licenciách na frekvencie, rozhodovanie v rámci dodržiavania povinností a ukladania sankcií podľa tohto zákona, rozhodovanie v oblasti európskych diel, nezávislej produkcie (výnimky z dodržiavania kvót pre európske diela a nezávislú produkciu), slovenských hudobných diel a plurality informácií a transparentnosti vzájomných vzťahov vo veciach, ktoré nie sú v pôsobnosti úradu. Ide najmä o posudzovanie majetkových a personálnych vzťahov vysielateľa **s cieľom zabezpečiť o. i. pluralitu informácií, transparentnosť a dôveryhodnosť finančných zdrojov, s cieľom predísť zneužitiu vysielania na diskrimináciu, šírenie neznášanlivosti či ohrozenie demokratického zriadenia a základných práv a slobôd garantovaných Ústavou SR.**“ Zákonná povinnosť autorizácie vysielania programovej služby nebola spochybnená ani žiadnym rozhodnutím Ústavného súdu SR, ktorý je oprávnený posudzovať súlad tejto zákonnej povinnosti s Ústavou SR a s ústavným právom na slobodu prejavu. Ako teda vyplýva aj z dôvodovej správy, zákonnú povinnosť vysielateľa vyselať s udelenou autorizáciou vysielania možno považovať za opatrenie na ochranu ústavných záujmov uvedených v čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti). Bez povinnosti autorizácie vysielania by totiž vysielateľ nepodliehal povinnostiam podľa zákona č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách - t. j. ani povinnostiam týkajúcim sa ochrany maloletých, ochrany ľudskej dôstojnosti, obmedzeniam pri vysielaní politickej propagácie, požiadavke objektivity a nestrannosti spravodajstva a programov aktuálnej publicistiky atď.).

Účastník konania vo svojom odvolaní tiež uviedol nasledovné:

„Žiaľ, aj celé personálne obsadenie správneho orgánu je vo veci zjavne zaujaté keď si verejne dovolil vysloviť a dokonca chváliť sa nasledovným: „Rada pre mediálne služby má vybudovanú funkčnú sieť vzťahov s najväčšími platformami na zdieľanie obsahu - Facebook, YouTube, TikTok, X. Pravidelne komunikujeme s jej zástupcami a prostredníctvom špecializovaného eskalačného kanála vytvoreného na základe tejto spolupráce priamo pre účely Rady nahlasujeme platformám potenciálne nelegálne obsahy a obsahy porušujúce normy komunity, čím sa zabezpečuje rýchlejšie a efektívnejšie odstraňovanie toxického online obsahu. Pre našu analytickú činnosť popritom získavame cenné informácie o efektívite prístupu k detekovaniu a odstraňovaniu takéhoto obsahu zo strany platforiem,“ Ako aj poukazom na akýsi „Kódex postupov proti šíreniu dezinformácií“ na svojom webovom sídle. Žiaľ, týmito vyhláseniami sa celkové personálne obsadenie rady samo diskvalifikovalo byť nezaujatým a objektívnym regulátorom toku informácií (ktorý má za úlohu regulovať len také zásahy ktoré sú v demokratickej spoločnosti nevyhnutné, ako napríklad podnecovaniu k násiliu na skupine ľudí a pod.) kde sa rada sama paternalisticky rozhodla upravovať rozsah, kvalitu a pravdivosť šírených informácií, čím sa v podstate postupne vraciame do čias totalitných a policajných štátnych režimov, ktoré by mali byť odporné každému kto uznáva výkon základných práv a slobôd garantovaných Ústavou SR, keďže týmto rada bráni samotnému človeku slobodne a kriticky myslieť a radšej bude rada myslieť za neho. Rada tým v podstate verejne vyjadrila svoj vopred daný postoj voči osobám ako je práve Účastník konania, že bude robiť všetko preto aby jeho činnosť regulovala, obmedzovala a bránila.“

K tomuto argumentu účastníka konania možno uviesť, že spolupráca s platformami na zdieľanie obsahu pri nahlasovaní potenciálneho nelegálneho obsahu, výskumná a analytická činnosť v mediálnej oblasti alebo aktivity Rady v rámci medzinárodnej spolupráce a Európskej skupiny regulátorov pre audiovizuálne mediálne služby (ERGA), ktorá je poradným orgánom Európskej komisie, sú výkonom zákonnej kompetencie Rady v zmysle § 110 ods. 3 zákona č. 264/2022 Z. z. Podľa § 110 ods. 3 písm. q) zákona č. 264/2022 Z. z. do pôsobnosti regulátora patrí „spolupracovať s on-line platformami na

zdieľanie obsahu pri efektívnom, proporcionálnom a nediskriminačnom uplatňovaní pravidiel poskytovania ich služieb“. Podľa § 110 ods. 3 písm. g) zákona č. 264/2022 Z. z. do pôsobnosti regulátora patrí „iniciovať a vykonávať výskumnú a analytickú činnosť v mediálnej oblasti na účel sledovania a hodnotenia stavu mediálneho prostredia, a to najmä s ohľadom na šírenie nenávistných prejavov, dezinformácií, obsahu, ktorý môže vážne narušiť vývoj maloletých, kyberšikanu, mediálnu gramotnosť, mediálnu komerčnú komunikáciu, politickú propagáciu, internú a externú mediálnu pluralitu a úroveň slobody médií“. Výkon zákonom zverenej kompetencie nemožno považovať za prejav zaujatosti správneho orgánu.

Účastník konania vo svojom odvolaní tiež uviedol nasledovné:

„Oznamovateľ doplní bližšiu špecifikáciu dôvodov, pre ktoré považuje Napadnuté rozhodnutie za nesprávne do 30 pracovných dní od doručenia tohto odvolania.

(...) Ďalšie procesné a hmotnoprávne pochybenia, ktoré tiež bude Účastník konania bližšie špecifikovať v ďalšom podaní, pričom Správny poriadok umožňuje aby Účastník konania až do rozhodnutia odvolacieho orgánu menil a dopĺňal obsah a rozsah odvolania, čo vyplýva aj z tzv. plnej jurisdikcie/plnej apelácie odvolacieho orgánu v správnom trestaní obdobne ako v odvolacom konaní v zmysle Trestného poriadku.“

K tomuto možno uviesť, že účastník konania **nedoplnil bližšiu špecifikáciu dôvodov**, pre ktoré považuje napadnuté rozhodnutie Rady za nesprávne, ani **nešpecifikoval ďalšie procesné a hmotnoprávne pochybenia**.

* * *

Ako bolo uvedené vyššie, podľa § 59 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. „*Odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu...*“. Odvolací orgán teda nie je viazaný dôvodmi odvolania a je povinný preskúmať, či je prvostupňové rozhodnutie v súlade so zákonom.

Je preto potrebné pristúpiť k preskúmaniu aj tých dôvodov rozhodnutia Rady č. RL/3/2024 zo dňa 10. 4. 2024, ktoré neboli namietané v odvolaní účastníka konania.

Možno sa **v plnom rozsahu stotožniť aj s ďalšími závermi** obsiahnutými v rozhodnutí Rady č. RL/3/2024 zo dňa 10. 4. 2024 **týkajúcimi sa splnenia ďalších znakov programovej služby** v zmysle § 18 ods. 1 písm. b), c) d), e) a f) zákona č. 264/2022 Z. z.

Podľa § 18 ods. 1 písm. b) zákona č. 264/2022 Z. z. „*Programová služba je služba ... ktorá je poskytovaná ako zámerné časové usporiadanie programov a iných zložiek tejto služby vytvárajúce uzavretý, simultánne prijímateľný celok*“. Podľa § 8 ods. 1 písm. a) zákona č. 264/2022 Z. z. je program „*zvukový komunikát tvoriaci svojím obsahom, formou a funkciou uzavretý celok v rámci programovej služby vysielateľa*“. Je zrejmé, že šírené zvukové komunikáty odvysielané dňa 27. 7. 2023 o cca 8:56 hod. a cca 17:57 hod., najmä hudobné diela, ale aj programy *Prehľad agentúrnych správ* a *Dopoludnie na Infovojne s Adrianom*, tvorili svojím obsahom, formou a funkciou uzavretý celok. Jednotlivé programy mali svoj úvod, svoj špecifický tematický obsah a záver, a boli oddelené, odlišovali sa od iných odvysielaných komunikátov, je možné ich brať samostatne a nič nenasvedčuje tomu, že by boli neukončené. Z internetovej stránky radio.infovojna.bz, prostredníctvom ktorej účastník konania vysiela, bolo tiež zrejmé, že obsahom vysielenia bolo zámerné časové usporiadanie programov. Vysielanie prebiehalo naživo, teda poslucháč po spustení služby na podstránke <http://radio.infovojna.bz/live> počul program, ktorý bol práve vysielať podľa programovej skladby. Poslucháč vysielenie nemohol ovplyvniť. Vysielanie obsahovalo programy zostavené do časového sledu, ktoré vytvárali uzavretý celok. Možno preto konštatovať, že ide o lineárnu mediálnu službu.

Podľa § 18 ods. 1 písm. c) zákona č. 264/2022 Z. z. „*Programová služba je služba ... ktorej základným účelom alebo základným účelom jej oddeliteľnej časti je umožniť sledovanie programov*“. Z internetovej

stránky [radio.infovojna.bz](https://www.infovojna.bz), prostredníctvom ktorej účastník konania vysiela, je zrejme, že základným účelom tejto služby je sledovanie programov.

Podľa § 18 ods. 1 písm. d) zákona č. 264/2022 Z. z. „*Programová služba je služba ... za ktorú je redakčne zodpovedný vysielač*“. Z internetovej stránky <https://www.infovojna.bz/>, na ktorej sa nachádza podstránka [radio.infovojna.bz](https://www.infovojna.bz), prostredníctvom ktorej prebieha vysielenie, je zrejme, že za službu vysielenia internetového rádia Infovojna je zodpovedný účastník predmetného správneho konania INFO VOJNA o. z. Na zázname na DVD, ktoré bolo prílohou oznámenia o začatí správneho konania, v súbore „infovojna_27_7_9“ v čase 0:05:29 a v čase 0:05:30 tohto záznamu je viditeľné, že po kliknutí na tlačidlo „Kontakt“ umiestnené v spodnej časti webstránky <https://www.infovojna.bz/> sa zobrazila podstránka <https://www.infovojna.bz/kontakt>, na ktorej bolo uvedené nasledovné: „*Kontakt Adresa INFO VOJNA o. z. Banská Belá 141 96615 Banská Belá IČO: 42304016 Web stránka: https://www.infovojna.bz/*“ (viď screenshot č. 18 a č. 19 obsiahnutý v rozhodnutí RL/3/2024). Skutočnosť, že účastník konania INFO VOJNA o. z. je zodpovedný za vysielenie služby rádio Infovojna vyplýva aj z písomného vyjadrenia účastníka konania zo dňa 29. 11. 2023, ktoré bolo Rade doručené dňa 7. 12. 2023.

Podľa § 18 ods. 1 písm. e) zákona č. 264/2022 Z. z. „*Programová služba je služba ... ktorá je poskytovaná prostredníctvom siete*“. Z internetovej stránky [radio.infovojna.bz](https://www.infovojna.bz), prostredníctvom ktorej účastník konania vysiela, je zrejme, že služba (vysielenie) je poskytovaná prostredníctvom siete internet.

Podľa § 18 ods. 1 písm. f) zákona č. 264/2022 Z. z. „*Programová služba je služba ... ktorá je poskytovaná s cieľom informovať, zabávať alebo vzdelávať širokú verejnosť*“. Z monitorovaných komunikátov *Prehľad agentúrnych správ a Dopoludnie na Infovojne s Adrianom* je zrejme, že poskytovaným obsahom sú spravodajské programy, ktoré obsahujú spravodajské informácie vo forme aktuálnych správ, ako aj publicistické programy, ktoré obsahujú diskusiu, názory na aktuálne témy, komentáre k udalostiam a k aktuálnym spoločenským a politickým otázkam, diskusie, ako aj hudobné skladby. Kritérium účelu služby zabávať, informovať alebo vzdelávať je preto naplnené.

Vzhľadom na naplnenie znakov programovej služby podľa § 18 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z. možno tiež konštatovať, že účastník predmetného správneho konania INFO VOJNA o. z. je vysielačom v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z., podľa ktorého „*Vysielač je osoba, ktorá redakčne zodpovedá za obsah programovej služby a časové usporiadanie jednotlivých zložiek programovej služby, ktorú vysiela alebo ktorú necháva šíriť v úplnej a nezmenenej forme treťou osobou*.“

Keďže programová služba Rádio Infovojna je šírená prostredníctvom internetu (internetovej stránky [radio.infovojna.bz](https://www.infovojna.bz)), je teda vysielením programovej služby prostredníctvom internetu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 264/2022 Z. z.

* * *

Ako vyplýva z vyššie uvedeného, Rada ako odvolací orgán má k dispozícii päť spôsobov, ako môže o odvolaní rozhodnúť:

- a) odvolanie zamietne pre neprípustnosť alebo preto, lebo bolo podané oneskorene;
- b) odvolanie zamietne pre bezdôvodnosť a prvostupňové rozhodnutie potvrdí;
- c) odvolaniu vyhovie a napadnuté rozhodnutie zruší;
- d) odvolaniu vyhovie, napadnuté rozhodnutie zruší a vec vráti na nové konanie a rozhodnutie;
- e) odvolaniu vyhovie a napadnuté rozhodnutie zmení. Pri zmene rozhodnutia môže odvolací orgán zmeniť nielen výrokovú časť, ale aj odôvodnenie, prípadne ich časti.

Na základe vyššie uvedeného možno konštatovať, že šírené zvukové komunikáty odvysielané dňa 27. 7. 2023 o cca 8:56 hod. a cca 17:57 hod. na internetovej stránke [radio.infovojna.bz](https://www.infovojna.bz), najmä hudobné diela ako aj programy *Prehľad agentúrnych správ a Dopoludnie na Infovojne s Adrianom*, spĺňali všetky znaky

programovej služby podľa § 18 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z., a teda boli programovou službou. Predmetná programová služba bola šírená prostredníctvom internetu, a teda bola vysielaním programovej služby prostredníctvom internetu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 264/2022 Z. z. Je potrebné konštatovať, že účastník konania INFO VOJNA o. z. nie je držiteľom autorizácie vysielania, nepožiadala Radu ako regulátora o autorizáciu vysielania programovej služby Rádio Infovojna šírenej na internetovej stránke radio.infovojna.bz a vysielala túto programovú službu bez autorizácie. Je teda potrebné konštatovať, že vysielaním programovej služby programovej služby Rádio Infovojna šírenej na internetovej stránke radio.infovojna.bz prostredníctvom internetu, a to bez autorizácie, prišlo k porušeniu § 20 ods. 8 zákona č. 264/2022 Z. z.

Možno sa preto plne stotožniť s rozhodnutím Rady č. RL/3/2024 zo dňa 10. 4. 2024, ktorým Rada rozhodla, že účastník konania INFO VOJNA o. z. porušil zákaz vysielateľ bez autorizácie podľa § 20 ods. 8 zákona č. 264/2022 Z. z. tým, že dňa 27. 7. 2023 o cca 8:56 hod. a cca 17:57 hod. na internetovej stránke radio.infovojna.bz vysielal službu prostredníctvom internetu pod názvom Rádio Infovojna, ktorá naplnila znaky programovej služby podľa § 18 ods. 1 zákona č. 264/2022 Z. z.

Uloženie sankciu – upozornenie na porušenie zákona, ktorá je najmiernejšou sankciou, považujeme rovnako za plne odôvodnenú. Napadnuté rozhodnutie nevykazuje žiadne právne ani logické vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani postup prvostupňového orgánu v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne chyby, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Keďže neboli zistené dôvody, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť, je potrebné **odvolanie zamietnuť** a rozhodnutie Rady č. RL/3/2024 zo dňa 10. 4. 2024 **potvrdiť**.

Z toho dôvodu je potrebné, aby Rada odvolanie účastníka konania voči napadnutému rozhodnutiu zamietla, tak ako je uvedené v návrhu uznesenia.

* * *

ZÁVER:

Na základe uvedených skutočností Kancelária Rady pripravila vyššie uvedený návrh uznesenia.